

ŘÍMSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

duben – září 2010

33

Z promluvy papeže Benedikta XVI. dne 27.9.2009 v Brně:

O naději

... v tomto našem světě může být jedině Kristus naší spolehlivou nadějí. To je zvěst, kterou jsme my křesťané povoláni každodenně hlásat a dosvědčovat.

Hlásejte naději, milí kněží, tím, že zůstanete niterně sjednoceni s Ježíšem a budete konat s nadšením svou službu, s jistotou, že nebude mít nedostatku ten, kdo mu důvěřuje.

Bud'te Kristovými svědky vy, milí řeholníci a řeholnice, když budete radostně a důsledně uskutečňovat evangelijní rady, a tím budete ukazovat, jaká je naše skutečná vlast: nebe.

A vy, milí laici, mladí i dospělí, vy, milé rodiny, opřete o víru v Krista své rodinné, pracovní a školní plány, jakož i aktivity v každé oblasti společnosti.

Ježíš své přátele nikdy neopustí. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho, zároveň však vyžaduje, aby se každý osobně nasadil a šířil jeho univerzální poselství lásky a pokoje...

Kéž vás doprovází a ochraňuje Maria, matka Krista Pána, naší naděje. Amen.

Obsah

Usilujte vždycky o dobro mezi sebou a ke všem	2
Žít pro naději.....	3
Devízou je můj rodný jazyk - slovenčina.....	4
Kronika	8
Pout' do Říma a setkání se Svatým otcem.....	10
Setkání se Svatým otcem před rokem v Brně.....	13
Otec biskup Karel Otčenášek oslavil dne 13. dubna 2010 své 90. narozeniny	16
Ohlédnutí se za skautským táborem Kukle 2010	18
Hudba o prázdninách v Havlíčkově Brodě	21
Letní dětský tábor v Jeníkově.....	22
Příjemné setkání - setkání farníků a přátel.....	24
Pozvánka do knihovny	26
Pout' na svatořečení Anežky České	27

Vážení a milí čtenáři,

je tomu právě rok, kdy Českou republiku navštívil papež Benedikt XVI. V tomto čísle Agapé si chceme připomenout nejen tuto návštěvu, ale třeba i setkání se Svatým otcem Janem Pavlem II. při různých příležitostech. Také přinášíme článek o zájezdu farnosti do Říma v červnu letošního roku, a proto nese toto číslo farního časopisu Agapé označení „Římské“.

V kronice uvádíme zápisy z matrik za celý rok 2009. Z událostí roku 2009 je třeba také připomenout, že o prázdninách 2009 z naší havlíckobrodské farnosti odešli kněží P.Ladislav Novák a P. Grzegorz Puskiewicz a na jejich místo nastoupili od 1.srpna 2009 P. Hroznata Pavel Adamec, O.Praem. a P. Tomáš Rastislav Höger, O.Praem. S panem vikářem P. Adamcem vyšel rozhovor v minulém čísle Agapé, v tomto čísle je uveřejněn rozhovor s P. Högerem.

Doufáme, že si s námi při čtení Agapé také zavzpomínáte na nějaké „své“ setkání s papežem a také na další události, které jsme ve farnosti prožili a o kterých se v Agapé dočtete.

Redakce

Usilujte vždycky o dobro mezi sebou a ke všem (1 Sol 5,15)

Není to tak dávno, co skončily prázdniny, skončila i doba dovolených. Máme se navrátit ke svým povinnostem, máme se znova věnovat svým úkolům. O prázdninách a dovolených jsme měli obnovit své síly, načerpat nové inspirace a naplnit své nitro nadšením pro vše dobré a krásné. Nyní se máme vrátit ke svým povinnostem. Návrat ale nesmí znamenat nějakou všednost. Nadšení by mělo vždy zůstat.

Každý den je totiž velikou příležitostí. Připisují se velikému papeži 20. století blahoslavenému Janu XXIII. slova: „Každý den je dost krásný na to, aby se někdo narodil, každý den je dost krásný na to, aby někdo zemřel a každý den krásný a vhodný k tomu, abychom vykonali něco dobrého.“ Jsme stvořeni k Božímu obrazu, jak nás ujišťuje Písmo svaté hned na začátku. Konat dobro je tedy základní křesťanskou povinností, je to přímo poslání našeho života. Nesmíme si vystačit s tím, že se budeme snažit varovat zlého, že se budeme snažit překonávat své nedostatky, že se budeme snažit zbavovat svých chyb. Musíme konat dobro, být k dobrému zaměřeni. Dobré kolem sebe umět vidět, ať už to, co dostáváme od Boha přímo, nebo to, čím jsme obdarováni skrze naše bližní. Z dobrého se umět radovat.

Společnost kolem nás, která je často velice vzdálená Bohu a Božím ideálům, od nás neočekává vznešená a veliká slova o Pánu Bohu, nečeká od nás, že ji přesvědčíme slovy, společnost kolem nás od nás očekává svědectví dobrého života, naplněného radostí a nadšením. Na první pohled to může vypadat jako něco snadného a jednoduchého. Ve skutečnosti jde o velice těžký a náročný úkol, který nikdy nekončí, nikdy není hotový, každý den před námi stojí znova.

Často slyšíme nářky nad naší společností. Nečekejme, že ji někdo změní, že někdo vytvoří zákony, které všechny donutí jednat správně. Změňme společenské ovzduší my sami. Musíme začít u sebe, s pokorou a pravdou poznávat sami sebe, s nadšením a radostí usilovat stále o dobro – nespokojit se s tím, že nejsem horší než ti druzí, nebo že jsem takový jako ostatní, ale být co nejlepší. Tak můžeme vytvořit ohnisko, které zasáhne nejbližší okolí. Čím nás bude víc, tím více zasáhneme a oslovíme naši společnost. Často stačí úsměv, dobré slovo, drobná pomoc.

A nezapomínejme na velikou moc modlitby. Mojžíšovy zvednuté ruce - znamení modlitby - při boji Izraeleitů s Amalečany. Když klesaly jeho ruce – ubývalo modliteb – válečné vítězství se klonilo na stranu Amalečanů. Modlitba je velice silnou a zároveň skrytou zbraní. Když zemře starý člověk, který „nic“ nedělal, protože už nemohl, a „jen“ se modlil, je to veliká ztráta, zejména pro nejbližší okolí. Často je tato ztráta vidět na životě nejbližších. Chybí modlitby, chybí vyprošené Boží požehnání a pomoc.

Končí doba prázdnin a dovolených, ale nezačínají dny obyčejné. Pro nás pro všechny začínají krásné dny, které jsou vhodné pro konání dobra.

P. Hroznata Pavel Adamec, O. Praem

Žít pro naději

Sedím v parku a přemýšlím nad textem z Písma...

K tomu, abych umřel, Boha nepotřebuji,
ale proto, abych směl překročit práh věčnosti, ano.

Je to investice a čekám na její zhodnocení.

Jestli jsem vsadil vše na Boží lásku a ukáže se, že Bůh není,
neztratil jsem vůbec nic, jen jsem se vzdal pár zbytečností,
které bych jinak pokládal za podstatné.

Navíc jsem získal lásku,
takovou, jakou bych jinak neměl.

Jestli Bůh je,
pak k tomu všemu získám věčnou radost.

Žít pro naději se vyplatí.

P.T.

Devízou je môj rodný jazyk - slovenčina

rozhovor s panem kaplanem a premonstrátom P. Tomášom Rastislavom Högerem o jeho činnosti v našej farnosti, ve škole a v rádiu

P. Tomáš Rastislav Höger se narodil v Prešově na Slovensku před 37 lety. Absolvoval Střední odborné učiliště elektrotechnické a poté pracoval v ZPA Prešov a ve firmě SEAK, která vyrábí mixážní pulty a audio techniku. Protože pochází z nábožensky založeného kraje, zatoužil stát se knězem, což se mu v roce 1999 splnilo. Odešel do Říma za studiem filozofie a teologie (1994-1999), kde poté úspěšně absolvoval také sociální komunikaci na Salesiánské univerzitě (2001-2004). V dětství se chtěl stát pilotem nebo kosmonautem, dnes je knězem v naší farnosti, přednášejícím na Vyšší odborní škole Publicistiky v Praze a spokojeným žurnalistou pracujícím v rádiu Proglas.

Pane kaplane, vzpomínáte si, že s Vámi rozhovor ve farním časopise Agapé již jednou kdysi dávno vyšel?

Ako novokňaz som v októbri 1999 prišiel sem do Havlíčkovho Brodu a jedna z prvých vecí, čo som urobil, bol rozhovor pre Agapé. Spomínam si, že ako obľúbene jedlo som vtedy napísal bryndzové halušky a asi za týždeň od vydania Agapé mi jedna pani priniesla na faru veľkú misu halušiek a boli veľmi dobré.

Ano, bylo to v roce 1999 v Agapé číslo 11. Abychom se neopakovali, nebudeme se Vás ptát na Vaše dětství a podobně, spíše bychom Vás poprosili, abyste čtenářům Agapé sdělil, kudy vedla Vaše cesta dál, když jste poprvé opustil Havlíčkův Brod.

Na Havlíčkov Brod spomínam veľmi dobre. Tu začínali moje prvé týždne a mesiace v kňazskej službe, tu som sa naučil skĺbiť teoretické vedomosti zo školy s praktickými skúsenosťami v pastoračii. Ani nie rok po príchode do Havlíčkovho Brodu som sa sťahoval na nové kaplánske miesto a to do Želiva (august 2000) a zároveň som ako administrátor dochádzal do farnosti Vojslavice. Po roku (september 2001) som sa stal kaplánom v Humpolci a študoval mediálnu komunikáciu so zameraním na rozhlas na Saleziánskej univerzite v Ríme. Po skončení štúdií, začiatkom leta 2004 som nastúpil do farnosti Vilémov u Golčova Jeníkova, kde som pôsobil až do môjho príchodu sem do Havlíčkovho Brodu.

V havlíkobrodské farnosti znovu pôsobíte od 1. 8. 2009. Jaké další farnosti máte ještě na starost?

Okrem kaplánskych povinností v Havlíčkovom Brode spravujem farnosti Pohled a Šlapánov. V Pohledu mám pravidelné bohoslužby v piatok o 17.00 hod. (v zimnom čase o 15.00 hod.) a v nedeľu o 8:30 hod. Šlapánov navštevujem pravidelne v piatok o 18:30 a v nedeľu o 10:00 hod.

Kromě toho také vyučujete na vyšší odborné škole. O kterou školu se jedná a které předměty tam přednášíte? Jste při zkouškách na studenty mírný nebo přísný?

Vyučujem na Vyššej odbornej škole Publicistiky v Prahe (www.vosp.cz) budúcich novinárov a publicistov. V zimnom a letnom semestri vyučujem tkz. „Tvůrčí dílnu“, kde sa študenti učia zaobchádzať s audio technikou, či už s nahrávacím zariadením, pokiaľ idú do terénu niečo nahrávať, alebo aj so štúdiovou technikou ako je mixážny pult, ovládanie vysielacieho počítača, strihanie príspevkov pre rozhlas, správne držanie mikrofónu. V jednom zo semestrov mám ešte predmet AV Média (audiovizuálne média). V audio časti sa venujem rozhlasu, dejinám, písanie správ v jednotlivých spravodajských žánroch, reklamného spotu a moderným trendom v rozhlasovom vysielaní. Video časť prednáša kolega z oblasti televízie. A či som prísny? Myslím, že nie, snažím sa byť so študentmi kamarát, ale na strane druhej vyžadujem od študentov to, čo je potrebné. A to, čo je potrebné ku skúške, sa dozvedia hneď na prvej hodine.

Prý máte též něco společného s rádiem Proglas. Jaké připravujete pořady a kdy Vás mohou posluchači z rádia slyšet?

S rádiem Proglas spolupracujem externe od leta 2007. Moja pozícia je spravodajský redaktor v našej královohradeckej diecézy. Spolu s kolegom, ktorý je priamo v Hradci Králové, prinášame poslucháčom najnovšie informácie v oblasti duchovného a kultúrneho života v našej diecézy. Spravodajsky ma poslucháči môžu počuť nepravidelne. Pravidelne mám 25 min. program na vlnách rádia Proglas zvyčajne 4. utorok v mesiaci o 22. hodine v premiére a nasledujúci pondelok o 9:30 v repríze. Do relácie si pozývam zaujímavých ľudí z oblasti kultúry, sociálnej alebo duchovnej oblasti. Program je pripravovaný a následne odbavený do vysielania z Havlíčkovobrodskéj fary. Moderné technológie nám to už umožňujú.

Máte nějakou strategii – jak na posluchače?

Myslím, že takouto devízou je môj rodný jazyk - slovenčina. Pre vás je príjemnejšia a mäkká a možno aj vďaka tomu dokážem upútať pozornosť poslucháčov tu v Čechách. Ohlasy poslucháčov sú v tomto smere veľmi pozitívne.

Máte také trochu času na své záliby a koníčky? Jaké to jsou?

Už ako malý chlapec som doma rozobral všetko, k čomu išla elektrická šnúra (okrem televízie), alebo do čoho sa dávali batérie. Záujem o elektroniku v sebe pestujem ešte aj dnes, ale už nie tým, že rozoberám, ale zaujímam sa o nové technológie a trendy v oblasti elektroniky. Veľmi rád sa podieľam na vysielaní rádia, či už ako moderátor, alebo ako technik, zaujímajú ma masmédiá, žurnalistika a počítače.

V Římě jste studoval 8 let a i v současné době tam poměrně často jezdíte. Která místa či římské památky jsou Vaše nejoblíbenější?

Rím je takým mojim tretím domovom. Prvým je moje rodisko Fintice (pozn. redakce. Fintice je vesnice u Prešova na východním Slovensku), druhým je aktuálne Havlíčkův Brod a tretím je večné mesto Rím. Veľmi rád sa do mesta na rieke Tiber vraciam. Mám tam veľa kamarátov, spolužiakov ale aj kolegov. Nejaké obľúbené miesto? Je ich niekoľko. Sadnúť si na kávu do jednej z uličiek v časti Trastevere, alebo posedieť na Španielskych schodoch a sledovať rímsky ruch mesta, stíšiť sa v niektorom z rímskych kostolov alebo bazilík. Každá časť mesta ma svoje čaro a dôvod prečo sa tam zastaviť.

Jistě jste se při pobytu v Římě mnohokrát zúčastnil setkání se Svätým Otcem Janem Pavlem II. nebo Benediktem XVI. Na které setkání nejraději vzpomínáte?

Najvýznamnejšie pre mňa stretnutie už s nebohým Svätým Otcom Janom Pavlom II. priamo vo Vatikáne pri súkromnej audiencii. To prvé bolo v roku 1995, kedy som mal tu česť sa s ním porozprávať asi 10 min. v súkromí. Je to nezabudnuteľné stretnutie s človekom, ktorého mal rád celý svet, z ktorého vyžarovala do okolia pohoda a priateľstvo. Druhé stretnutie s Janom Pavlom II. prebehlo koncom leta 2003 vo Vatikáne. Bolo to formálne pracovné stretnutie. Mal som možnosť byť v spoločnosti rôznych kardinálov, prezidentov Slovenska, Českej republiky a Talianska, ale stretnutie s Janom Pavlom II. bolo tým najväčším.

Jak vzpomínáte na návštěvu Svatého Otce Benedikla XVI. před rokem v České republice?

Osobne som sa toho stretnutia nezúčastnil. Na toto stretnutie išiel pán vikár Hroznata s farníkmi. Bolo potrebné zabezpečiť bohoslužby aj v týchto dňoch pre farníkov, lebo nie všetci išli do Brna alebo smerom na Starú Boleslav. Po dohode s pánom vikárom som sa rozhodol, že ostanem v Brode a zabezpečím bohoslužby nie len tu v Brode, ale aj v blízkom okolí. Spomínam si, že som celú dobu mal zapnutú televíziu, aby mi nič neuniklo a pokiaľ som mal čas a možnosť, sledoval som túto významnú cestu Benedikta XVI. Spravodajsky som sa podieľal aj vo vysielaní rádia Proglas, keď som pripravil malú rozhlasovú anketu medzi obyvateľmi Brodu o význame apoštolskej cesty.

Začátkem léta jste se zúčastnil pouti v Římě společně s naší farností. Vím, že jste taky byl na mši svaté při příležitosti ukončení Roku kněží. Jaké jste měl u toho pocity?

Som rád, že sa púť do Ríma a iných talianskych miest vydarila. Ukončenie Roku kňazov sa uskutočnilo slávnostnou svätou omšou priamo na námestí sv. Petra vo Vatikáne spolu so Svätým Otcom Benediktom XVI. V živote som toľko kňazov nevidel pohromade. Podľa médií bolo odhadom 15 tisíc prítomných kňazov oblečených v liturgickom rúchu. Obnova kňazských sľubov so sv. Otcom bolo vyvrcholením, aspoň pre mňa, celého roku. Spomínam si na slová Benedikta XVI. pri záverečnej bohoslužbe, ktorý povedal, že my kňazi by sme mali byť tými, ktorí sprostredkujú Božiu starostlivosť všetkým v našom okolí. Kňaz je ten, ktorý by mal povedať spolu s Pánom: „Poznám svoje ovce a moje ovce poznajú mňa.“ (por. Jn 10, 14b).

Děkujeme Vám za rozhovor

Kronika

Matrika pohřbených 2009

Marie Plodíková (1920), Miloslav Průša (1931), Jan Polreich (1924), Jarmila Krpálková (1924), Jonáš Banda (1935), Anna Benešová (1919), Marie Musilová (1915),

Ludmila Kratochvílová (1941), Karel Zimola (1929),

Ludmila Sochorová (1927), Ing. Jan Franci (1942), Vlasta Moravcová (1929), Ján Klučiar (1942), Josef Švec (1926), Jana Míchalová (1965), Zdeněk Blažek (1935), Marie Fialová (1928), Josef Čech (1941),

Helena Vaňkátová (1930), Karel Smetáček (1925), Ing. Břetislav Zedník (1932), Marie Šmirousová (1925), Jarmila Šípová (1913), Josef Vytasil (1966), Anna Neubauerová (1931), Antonie Čermáková (1914), Jaroslav Matějka (1920), Karel Petr (1919), Josef Kučírek (1923), Marie Čapková (1925), Jan Bárta (1931),

Josef Fredenreich (1931), Jindřiška Loskotová (1932), Jaroslav Švadlenka (1933), Ladislav Kafka (1927),

Jiří Růžička (1913), Anna Dufková (1907), Anna Maršíková (1911), Marie Málková (1932), Edeltruda Pavlíčková (1923), Ing. Iva Bartůšková (1961), Veronika Ficbauerová (1927), Marta Tomšovská (1930),

Marie Nováková (1935), Františka Korečková (1921), Miluška Kutová (1921), Jiří Novotný (1938), Zdenka Piklová (1929), Julie Klementová (1914), Jaroslava Sekotová (1920),

Marie Němcová (1922), Marie Kunstárová (1941), Vladimír Bulánek (1928), Vilemína Rejchlíková (1927), Vlasta Hernová (1927), Josef Zikmunda (1928), Zdeněk Staněk (1955), Václav Höfer (1929), Ludmila Dvořáková (1938), Jan Nikl (1920), Marie Kopicová (1922), Josef Němeček (1931),

Anna Stejskalová (1909), Bohuslav Sobotka (1937), Jaromír Dáňa (1928), Josefa Pecnová (1917), Marie Bláhová (1933), Jindřich Němec (1932),

Blažena Marešová (1925), Božena Tomanová (1937), Josef Bárta (1933), Antonín Hendrych (1938), Marie Dvořáková (1934), Bohumila Denková (1923), Josef Lhotský (1929), Milada Prokopová (1930), Jaroslava Křivská (1929),

Zdenka Holendová (1929), Michaela Borská (2004), Pavel Augustin (1973), Marie Pertlová (1937), Marie Dočkalová (1909), Věra Račanová (1927), Marie Prchalová (1924), Ing. Vlasta Naňáková (1939), Martin Palán (2007), Oldřich Hladík (1927), Josef Žáček (1923),

František Blažek (1944), Marie Klofáčová (1926), Zdenka Holá (1931), Anna Glaserová (1921), Irena Bandová (1959), Jana Vyskočilová (1945), Jan Grygar (1943), Vladislav Doležal (1925), Karel Špinar (1923), Vladislav Vaněk (1931)

Matrika oddaných 2009

Michal Janáček a Veronika Sobotková
Aleš Páleníček a Hana Jelínková
Jiří Jambor a Ladislava Moravcová
Martin Jednota a Martina Kocmanová
Radek Tulis a Blanka Paclíková

Matrika pokřtěných

Daniel Lhotka, Johanka Marta Juklová, Felix Benedikt Fišer, Anna Vavříčková, Matěj Turenič, Dominika Růžicková, Vojtěch Růžicka, Darina Murgová, Robert Petr Veselý, Anežka Vaková, Karolína Dundáčková, Daniel Redr, Matyáš Redr, Dominik Hejkal, Aleš Páleníček, Charlotta Lapáčková, Olivek Lapáček, Jana Hamerníková, Eliška Laštovicová, Martin Jednota, Josef Horvát, Dominik Krajník, Josef Trtík, Markéta Jitka Voráčková, Petr Satrapa, Radek Jan Peřina, Daniel Martin Bříza, Tobiáš Čech, Lenka Marie Veselá, Jindřich Josef Veselý, Petr Matějka, Eliška Tokošová, Robert Procházka, Simona Svobodová, Anežka Anna Marie Tvrdá, David Králík, David Čuri, Daniel Rajdl, Jakub Marek

Děti u 1. svatého přijímání v roce 2009

Monika Bílková, Jiří Blažek, Jakub Doležal, David Henzl, Eliška Henzlová, Anna Holasová, Jan Novák, Ondřej Novák, Monika Průšová, Tomáš Růžek, Denisa Smrčková, Lukáš Zikmund

Katecheta: Ing. Petr Trefil

Pout' do Říma a setkání se Svatým otcem

V červnu letošního roku se naše farnost vydala na pout' do Říma a jiných italských měst. Duchovní a kulturní zážitek pro autobus poutníků připravili kněží naší farnosti, premonstráti P. Hroznata Pavel Adamec a P. Tomáš Rastislav Höger. Pout' se uskutečnila k ukončení Roku kněží přímo na svatopetrském náměstí ve Vatikánu v pátek 11. června se Svatým otcem.

Nepředbíhejme a začněme od začátku. Je neděle 6. června odpoledne, kdy se u děkanství v Havlíčkově Brodě začala scházet skupinka lidí všech generací, aby se vydala směrem do Itálie a věčného města Řím. Zvu vás nyní do svých vzpomínek alespoň na malou ochutnávku toho, co jsme prožili.

Při cestě do Říma máme také možnost navštívit zajímavá a významná místa Itálie. Autobus v pondělí ráno zastavuje v městě Ravenna, ležící asi 120 km jižně od Benátek. Město je hlavním sídlem provincie Emilia-Romagna a arcibiskupa, je jedním z historicky nejvýznamnějších míst v Itálii. Prohlížíme si zde památky z 5. a 6. století se slavnými mozaikami, které jsou na Seznamu světového dědictví UNESCO. Vzpomenou Ariánské baptisterium, Baziliku San Apollinare Nuovo, kostel San Vitale. Krása mozaik nám bere dech a nevíme, kam dřív namířit fotoaparáty. Ještě toho dne odpoledne navštívíme Loreto, po Římě druhé nevýznamnější poutní místo Itálie. K večeru slavíme na břehu Jaderského moře mši svatou a zjišťujeme, že moře má ideální teplotu ke koupání.

Úterní dopoledne je vyhrazeno pro zastávku v Manoppello. V poutním chrámě Svaté Tváře je zde k vidění ve velké monstranci rouška, která byla podle tradice položena na Ježíšovu tvář při jeho pohřbu, jak o tom mluví Janovo evangelium. Odpoledne trávíme v horském městě Tivoli, které se nachází asi 40 km východně od Říma. Nejprve si prohlížíme renesanční Vilu d'Este, ze které se nám naskytuje nádherný výhled do dalekého okolí a do její vodní zahrady plné fontán nejrůznějších tvarů. Padesát jedna fontán máme možnost obdivovat i zblízka. Noc z úterý na středu již trávíme v Římě, přesněji v campu na okraji metropole.

Po ranní mši svaté a sladké italské snídani se místní dopravou (pro některé se cesta římským metrem stala doživotním zážitkem ☺) vydáváme do samotného centra Říma. Naše kroky směřují nejprve k bazilice Santa Maria Maggiore, dále do kostela Santa Croce (Sv. Kříže), který je titulárním kostelem kardinála Miloslava Vlka a do baziliky San Giovanni in Laterano. Interiéry a atmosféru těchto krásných památek slovy nelze popsat. Přímou vybízejí ke ztišení a osobní modlitbě. Odpoledne si z venku prohlížíme Koloseum a z výšky obdivujeme

Forum Romanum, tedy ruiny památek pocházejících převážně z doby starověkého Říma. Přes Kapitolské náměstí (Piazza del Campidoglio), kde sídlí magistrát města Říma, se dostáváme k monumentálnímu památníku Viktora Emanuela II., který si svým tvarem u Římanů vysloužil přezdívku „Psací stroj“. Nedaleko se nachází Traianův sloup z r. 113 n. l. Poslední bazilikou, kterou ve středu navštívujeme je bazilika San Pietro in Vincoli (bazilika sv. Petra v okovech). Jsou zde vystaveny řetězy, kterými byl sv. Petr spoután a také je tu k vidění Michelangelova nedokončená hrobka papeže Julia II. s krásnou sochou Mojžíše.

Čtvrteční dopoledne travíme ve Vatikánu. Svatopetrskému náměstí dominuje gobelín s portrétem Jana Maria Vianneye, svatého faráře Arského, který byl průvodcem kněžského roku. Již zde na nás dýchne zvláštní atmosféra tohoto místa a co teprve když vcházíme do největšího křesťanského chrámu světa, baziliky Sv. Petra. Jedny z nejpříjemnějších chvil naší pouti travíme právě tady. Po tomto nevšedním zážitku ještě navštívujeme třetí největší chrám světa, krásnou baziliku Sv. Pavla za hradbami. Aby nádherných zážitků tento den nebylo málo, tak se zájemci vydávají ještě večer do rozsvícených ulic Říma. Slunce zapadlo a pouliční lampy nám představují krásu nočního města.

Páteční den je vyvrcholením naší pouti. Na svatopetrském náměstí se účastníme bohoslužby, kterou Svatý otec Benedikt XVI. zakončuje Rok kněží. Jsme velmi rádi, že spolu s kněžími naší farnosti můžeme být této slavnosti přítomni. Kněží během mše svaté obnovili své kněžské sliby a Svatý otec je znovu svěřil pod ochranu Panny Marie, jak učinil před několika týdny ve Fatimě. V obsáhlé homilii, která sklídila na několika místech aplaus zástupu přítomných, Benedikt XVI. shrnul podstatu poslání kněze v dnešní době, zmínil tristní případy selhání

kněží a požádal o odpuštění Boha i postižené osoby. Mimo jiné také řekl: „*Nejdůležitějším z textů dnešní liturgie je Žalm 23 – „Pán je můj pastýř“ – v němž modlíci se Izrael přijal sebezjevení Boha jako pastýře a učinil ho ukazatelem vlastního života. „Pán je můj pastýř, nic nepostrádám“, v tomto prvním verši se vyjadřuje radost a vděčnost za to, že Bůh je přítomen a stará se o člověka. Čtení vzaté z knihy Ezechiel začíná stejným tématem: „Já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho“ (Ez 34,11). Bůh se o mne osobně stará. Není vzdáleným Bohem, pro něhož by můj život znamenal příliš málo.*“

Po bohoslužbě máme možnost Svatého otce pozdravit, když kolem nás blízko projíždí a svým pohledem rozdává radost a pokoj. Po poledni se opět vydáváme do ulic Říma za dalšími významnými památkami. Nevynecháme Piazza Navona, Pantheon, impozantní Fontánu di Trevi obklopenou desítkami osvěžujících se lidí nebo majestátní Španělské schody. Večer na nás čeká poslední výborná italská večeře a noční cesta domů.

Pout' do Říma byla neopakovatelným zážitkem a to duchovním i kulturním. Závěrem chci (a věřím, že mohu za všechny farníky) poděkovat P. Hroznatovi a P. Tomášovi za zorganizování celé pouti a za vyčerpávající výklad o pamětihodnostech krásného Říma.

Grazie ☺

Veronika Vondráčková

Setkání se Svatým otcem před rokem v Brně

V neděli 27.9.2009 jsem se zúčastnil pouti do Brna za současným papežem Benediktem XVI. Pout' mi přinesla několik překvapení a dodnes na ni máme v rodině živé vzpomínky. O několik z nich bych se s vámi chtěl také rozdělit a s mnohými z vás zavzpomínat na chvíle, které jsme se Svatým otcem před rokem prožili.

Mše svatá

27. září 2009 Brno-Tuřany

Místo v sektoru zaujměte nejpozději do 8:20 hodin.

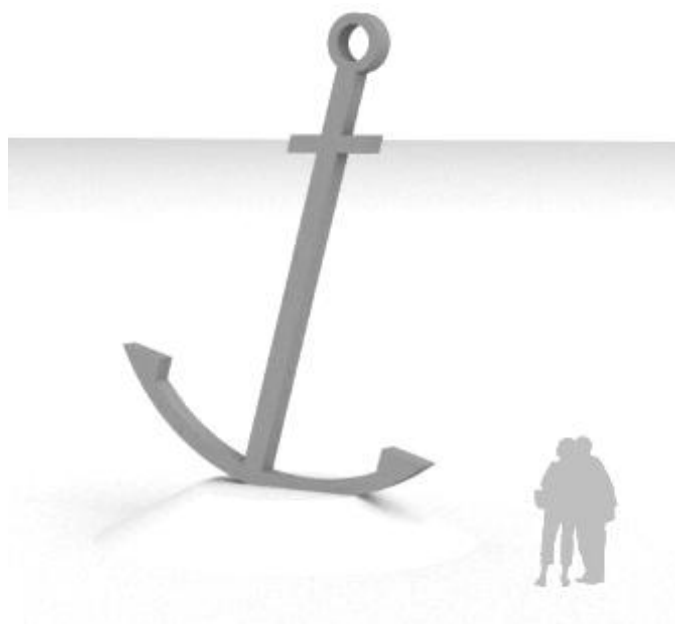
Poutí jsme se s manželkou začali zaobírat už asi týden předem. Chtěli jsme totiž jet celá rodina, a tak jsme museli vše důkladně promyslet. „Uděláme si řízky,“ prohlásila manželka. Všichni, až na mne s dcerkou, s ní radostně souhlasili. Dcera chce být hlavně krásná, já už jenom zdravý, a proto oba máme k řízkům své výhrady. „Hlavně je potřeba dost tekutin,“ prohlásil nejstarší syn. Skaut, který zase ví, že bez jídla vydržíte podstatně déle, než bez vody. „Doufám, že tam bude také nějaká legrace,“ chtělo zřejmě říci prostřední dítě, ale protože je slušně vychované, jen si to myslelo. Ale má to marné, vidím mu až do žaludku a nepotřebuji k tomu ani mimozemské technologie.

Dalším problémem bylo dlouhé stání a jelikož se známe a známe naše děti, bylo nám s manželkou jasné, že dlouho stát na sluníčku by mohlo celkový dojem zkazit. A tak jsem rozhlásil mezi známými a příbuznými, že sháním nějaká lehká přenosná sedátka. Nakonec jsme sehnali tři malé dřevěné stoličky, i když na jedné se mohlo sedět jen pět minut. Pak se sama z ničeho nic složila. A tak když bylo vše promyšleno, vyzkoušeno, uvařeno a zabaleno, mohla konečně pout' začít.

A kupodivu k mému milému překvapení jsem skutečně brzy ráno 27.9. v 5:45 hodin stál před spořitelnou na Havlíčkově náměstí s celou svojí rodinou, vzorně připraven. V klidu jsem začal relaxovat, protože jsem věděl, že teď už opravdu záleží jen na vyšší moci a umění pana řidiče. Zdravil jsem se se všemi známými a měl radost, když jsem viděl pana vikáře P. Pavla Hroznatu Adamce, který teprve nedávno přišel do naší farnosti jako její nový duchovní správce. Moje radost byla ještě větší, když jsem zjistil, že nejenže pojedete se svou starou farností do Staré Boleslavi, ale že dnes jede i s námi. Cesta hezky ubíhala a než jsme se nadáli, byli jsme v Brně. Tady už jsme jeli podle pokynů pořadatelů a při cestě na shromaždiště se nám naskytl nevšední pohled. Spousty a spousty autobusů v odstavných pruzích na dálnici. Ještě nikdy jsem nestrávil tolik času v rychlém jízdním pruhu jako tento den, šel pěšky a ještě si přitom povídal s otcem Hroznatou o hudbě a gregoriánském chorálu.

Děti byly úplně vzorné a krásně ladily s tou spoustou lidí všude kolem. Držely se mne jako klíšťata. Asi se bály, aby se neztratily. Já jsem se také bál, ale takhle jsem měl pocit, že se také ztratit nemohu. A kupodivu se nikdo neztratil. Každou chvíli nás někdo zastavil a něco nám nabízel. My jsme byli vybíraví a brali jen to, co bylo zadarmo. A bylo toho hodně. Byli jsme se synkem rádi, protože hrozně rádi dostáváme něco zadarmo.

Zapomněl jsem vám říci, že jsme měli sektor B11 až úplně vzadu a proto jsme mohli dorazit jako jedni z posledních poutníků. Některé farníky to možná mrzelo, ale ukázalo se to jako velmi praktické. I z našeho místa byl totiž velmi pěkný přehled po celém shromaždišti, kterému dominovalo hlavní pódium, připravené pro Svatého otce. Dále vedlejší pódium, určené pro muzikanty, velkoplošné obrazovky a kotva, která představovala hlavní motto dnešního dne. Naději.

Krátce po příchodu do sektoru začala příprava na bohoslužbu. Když jsme se seznámili se zpěvy, určenými k liturgii, přiletělo letadlo s panem prezidentem. Děti si přestaly číst časopis Čtyřlístek, kterým si tam krátily dlouhou chvíli. Na velkoplošné obrazovce jsme mohli sledovat, jak pan prezident s manželkou vystupuje z letadla. Poté se rozezněly varhany, na nichž zazněla krásná varhanní improvizace, která gradovala ve chvíli, kdy na letištní plochu dosedl prezidentský speciál s Benediktem XVI. Mezi lidmi na shromaždišti zavládla nádherná atmosféra jakési kolektivní radosti a nadšení, která byla umocněna chvílemi, kdy se celý dav ztišil, aby mohl do hloubky procítit a prožít krásu liturgie a vzájemného sdílení. V tu chvíli jsem byl také šťastný, že při tom všem mohu být.

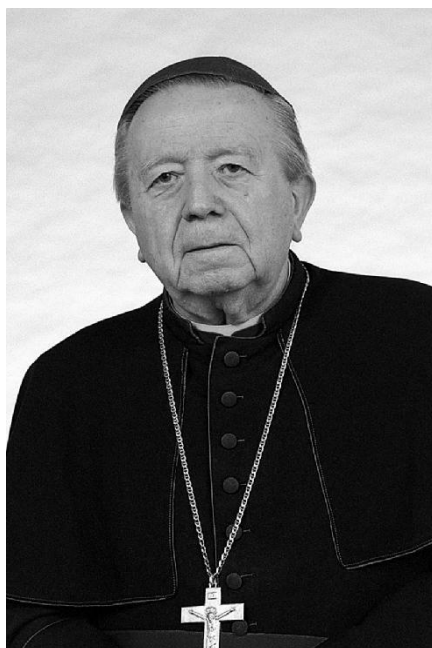

Po mši svaté jsme se ještě pomodlili Anděl Páně a poté se rozloučili se Svatým otcem. Plochu jsme opouštěli mezi prvními. Byl jsem rád za starší lidi a děti, protože svatý Petr nám sice připravil nádherné počasí, ale k poledni nám už začalo být teplo a také docházela zásoba tekutin. Vše jsme ale šťastně zvládli a bez problémů našli náš autobus, kde jsme se v klidu najedli a napili ve stínu na stráni vedle dálnice. Projeli jsme Brno a rychle směřovali k domovu. Z povznesené nálady nás vytrhlo až rozčilené hudrování pana řidiče těsně před Brodem, když mu před autobus hodil myšku nezodpovědný řidič.

No a po měsíci nás s manželkou čekalo další překvapení. Lékař manželce oznámil, že za osm měsíců se nám narodí další přírůstek do rodiny. To se přesně, téměř na den, splnilo. A tak máme doma hezkou a nečekanou památku na setkání s Benediktem XVI. Jestli zase někdy přijede, určitě si to nenechte ujít.

A.F.

Otec biskup Karel Otčenášek oslavil dne 13. dubna 2010 své 90. narozeniny

Pan Miroslav Zavřel z naší farnosti se několikrát s Otcem biskupem Karlem Otčenáškem osobně setkal a podle jeho vyprávění sepsal v roce 1991 knížečku s názvem „Otec biskup Karel“. U příležitosti 90. narozenin Otce biskupa na tato setkání vzpomíná:

Dík za to, že jsem měl tu příležitost

Při sepisování vzpomínek Otce biskupa Karla Otčenáška jsem měl možnost blíže poznat Otce biskupa jako moudrého, skromného a statečného člověka. Po tom všem, co prožil, má ještě velký smysl pro humor.

Vzpomínám, jak mi jednou vyprávěl a upřímně se rozesmál tomu, když o něm jeden novinář napsal v novinách, že studoval na Luteránské universitě. Správný název je Lateránská universita. S úsměvem a se slovy, to je moula, to přešel. Jiný by se nad tím pohoršil. Udělal jsem si tak obraz o znalostech některých novinářů o křesťanství, že asi nikdy neslyšeli nic o Luterovi, jinak by nic takového nemohl napsat.

Otec biskup mi vždy ochotně vyprávěl a trpělivě odpovídal na mé otázky. Nejvíce jsem si vážil, že vždy dodržel termín schůzky a v některých případech se přizpůsobil mně.

Vzpomínám si ještě na jednu veselou historku s Otcem biskupem. Měli jsme dohodnuto, že za ním přijedu na Hoješín, kde měl Otec biskup setkání s vikáři hradecké diecéze a s Otcem opatem Tajovským. Schůzka byla stanovena na dvanáctou hodinu. Otec biskup pro mě zajistil oběd a po obědě nasedl do mého auta. Během jízdy mi vyprávěl a odpovídal na moje otázky. Bohužel dlouho ne. Při jízdě krásnou krajinou okolo sečské přehrady Otec biskup usnul, chvilkami i lehounce pochrupával. Bylo mi ho líto budit. Uvědomil jsem si, jak jsou tyto dny po něho náročné a že toho moc nenaspí. Proto jsem nechal Otce biskupa spát a jel tak, jak bylo dohodnuto, na faru do Morašic, kde měl navštívit nemocného kněze, který, jak jsem se později dověděl, za několik málo dní po jeho návštěvě zemřel. Zajel jsem tedy před faru, zastavil a vypnul motor. To Otce biskupa probudilo. Se slovy: to jsem vám toho moc neřekl a proč jste mě neprobudil? Odpovídám, bylo mně líto vás budit, když jste tak hezky spal. A nechrápal jsem? Jen tak lehounce, odpovídám. Otec biskup se usmál, omluvil se za to, že usnul. Zeptal se, jaký termín navrhuji pro další schůzku, s termínem souhlasil, upřesnil hodinu.

Další setkání bylo v budově biskupství, kde mi Otec biskup ochotně vyprávěl a trpělivě odpovídal na každou moji otázku, takže jsem mohl jeho vzpomínky sepsat a vydat pod názvem OTEC BISKUP KAREL již v roce 1991.

Děkuji Bohu za to, že mi bylo dopřáno být Otcí biskupovi Karlu Otčenáškoví nablízku, že právě mně vyprávěl svoje vzpomínky a příběhy, které prožil. Nechal mě tak nahlédnout do svého života a po tom všem, co prožil, není v něm ani náznaku zatrpklosti, natož nenávisti.

M. Zavřel

Ohlédnutí se za skautským táborem Kukle 2010

Jako každým rokem, tak i letos jsme se vypravili na letní stanový tábor. Tábořili jsme nedaleko Polné, u rybníka Kukle. Došlo i na oslavu malého kulatého výročí - bylo to již po patnácté, co jsme využili louku u Kukle jako tábořiště.

První týden byl ve znamení staveb. Od pondělí 12. 7. se podařilo ledacos postavit. Po příjezdu skautů a materiálu ve středu šla práce ještě lépe. Po již stojící jídelně, kuchyni s kamny a horolezecké stěně tak přibýly všechny podsadové stany, tee-pee pro vedení tábora i společenské tee-pee, latrína a mnoho dalšího. Kromě práce se také dostalo i na zábavu. Vždyť jsme nepřijeli na „pracovní tábor“ :-). Velmi oblíbenou atrakcí našeho tábora byla vodní skluzavka. Nejčastěji jsme ji využívali před saunováním.

V pátek čekal skauty kromě stavění také první z programů – záchrana tonoucího pod vedením Rádi. V dalším bloku se hrál lakros a po setmění ultimate frisbee. Sobotní ráno a celé dopoledne bylo ve znamení ledovců. Cid měl v nedalekém lomu program na nácvik vyproštění člověka z ledovcové trhliny. Nacvičovali jsme vyproštění člověka, nejen při vědomí, ale i člověka v bezvědomí, který

nemůže komunikovat a tudíž ani spolupracovat se zachránci při jeho vyproštění. Zdánlivě nevyužitelná dovednost se může leckdy hodit. Po obědě byl plánovaný airsoft a večer proběhl první ostrý test sauny, tentokrát s kapacitou 12 lidí. O víkendu přišlo na testování nových podsad, které se podařilo vyrobit během tří brigád ve školním roce. Začalo totiž pršet a nikdo nevěděl,

co udělají podsady. Padalo mnoho otázek: bude do nich zatékat či nikoliv? Obstály na jedničku. Nikdo nebyl nijak vytopen a ani jeho osobní věci neutrpěly větší škody.

Neděli jsme začali dobrodružnou cestou na mši svatou do Polné. Zpříjemňovala nám jí mokrá cesta a rozvodněná říčka Šlapánka. Nikdo netušil, jak může vypadat taková malá říčka po takovém „malém“ deštíku. Hned po obědě začala přijíždět vlčata a tím se počet účastníků na našem táboře zdvojnásobil. Po krátkých instrukcích se vlčata ubytovala a nic jim nebránilo začít si užívat táborové atmosféry a prvních programů.

Vůbec první program, co vlčata měla, byl úvod do tábora se Standou. Po krátké přestávce se pak všichni sešli ve společenském tee-pee a pustili se do sestavování táborového řádu. Jako správní čeští politici, tak i naše vládní strany ujednaly bezmála třicetibodový řád.

A nastalo jitro - týden druhý. Započal celotáborovými hrami – vlčáckým Strojem času a skautskou Hilsneriádou. Kromě toho jsme se učili zacházet s mapou, zachraňovat tonoucího a také byla hojně využívaná horolezecká stěna. I když bylo na táboře veselo a nikomu se nestýskalo, nezapomínalo se ani na naše rodiče a blízké. Nejen v modlitbě, ale také se ve velkém vyráběly pohledy a posílaly dopisy.

Ve středu nás navštívili bratr Jestřáb – P. Josef Tichý SJ s otcem biskupem Josefem Kajnekem. Společné prožitky umocnila mše svatá. Za návštěvu stála jistě Stará škola v Polné. Ve zdejším rybníku se zájemci vykoupli. Na zpáteční cestě skauti provedli anketu v rámci

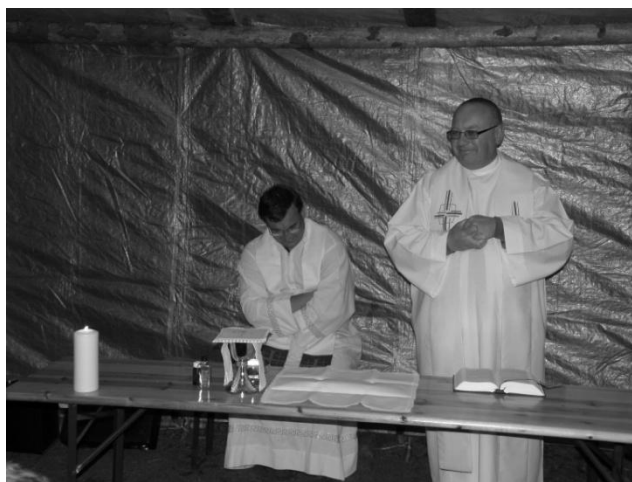
etapovky. V pátek navečer se spustil vydatný déšť - alespoň vyhnal hlučné sousedy, kteří měli původně v plánu cosi opodál oslavovat:-). Již proběhl závod v orientačním běhu zpestřen několika disciplínami, jako bungee running, lezení po stěně, jízda na kanoi...

Po Lišákově naučném programu na téma „kytičky“ následovala velkolepá hra Nemocnice na kraji lesa. Myslím, že jsme se při ní docela bavili a také něco zapamatovali.

I třetí táborový týden stál za to! Počasí k nám bylo poměrně přívětivé, jen táborový oheň jsme o den odložili. Byl to neoficiální „sranda oheň“, tak to nevadilo. V již tradiční velké terénní zdravotnické hře HELP! obstály všechny družiny - našly a ošetřily posádku havarovaného letounu. Dále úspěšně pokračovaly etapové hry, v průběhu týdne nás obohatily nové dovednosti: učili jsme se žonglovat, střílet z luku, vyrábět spoustu věcí v dílnách, hrát lakros, ale i airsoft. Do provozu byla uvedena lanová překážka Big swing - jakási obří houpačka. Půl dne jsme též věnovali brigádě v lese, domluvené s panem hajným.

Samostatnou kapitolou je táborová kuchyň - tradiční pojem „výkrmná u Nika“ se letos změnil na „výkrmná u Havrana“ (někdy více, někdy méně mocně podporovaného službou) - nemůžeme si stěžovat (až na opravdu nezvladatelný nadbytek krupicové kaše se sirupem, kterou si někteří jedinci neoblíbili) - výborné knedlo-zelo-vepř, lívance, rajská s hovězím a knedlíčkem, buchta z polní trouby, ale i kulinářské speciality jako „Sado maso na pepři“ (sójové maso, o kterém si mnozí dlouho mysleli, že jde o jehněčí:-)) atd.

Konec tábora se kvapem přiblížil. Do konce jsme společně stihli prožít druhou táborovou mši svatou slouženou brodskými kněžími P. Hroznatou a P. Tomášem, kteří měli dokonce tu odvahu, že u nás na táboře přespali až do druhého dne.

Všichni se těšili domů, ale po Kukli, společných programech, táborových ohních a celém táborovém dění se nám bude stýskat. Není však třeba dlouze naříkat, protože rok uběhne jako voda a zas se všichni sejdem pod stanovými plachtami ke společnému táboření na táboře 2011.

Standa

Hudba o prázdninách v Havlíčkově Brodě

V srpnu letošního roku 2010 se uskutečnily v našem kostele Nanebevzetí Panny Marie dva koncerty.

První koncert se uskutečnil v sobotu 14. srpna v předvečer slavnosti Panny Marie, naší pouti. Na něm vystoupili dva umělci s historickými nástroji – P. Jaroslav Konečný a Tomáš Najbrt.

P. Jaroslav Konečný v současné době působí jako farář ve Vlašimi a vikář tamního vikariátu. V mládí se věnoval profesionálně hudbě, vystudoval konzervatoř a AMU v oboru hoboj a varhany. Působil jako první hoboista v orchestru Národního a Smetanova divadla a v dalších souborech – Musica philharmonica pragensia, České dechové kvinteto, Rožmberská kapela a Quarteto Telemann. V devadesátých letech vystudoval teologickou fakultu a stal se knězem.

Tomáš Najbrt vystudoval konzervatoř a další studia zakončil na Hochschule für Kirchenmusik v Herfordu. Vyučoval hymnologii a teologické fakultě UK. Hrál v souboru Musica Antiqua Praha v souboru Ritornello a v dalších kapelách. Tomáš Najbrt je evangelík. Můžeme si uvědomovat, jak hudba spojuje.

Měli jsme nejen možnost slyšet starou hudbu, ale také vidět a dokonce si sáhnout po skončení koncertu na neobvyklé nástroje. Platerspiel, regál, vzdušnicové šalmaje, cortholt, trabuka, cajon, renesanční loutna teorba, středověké dudy, moldánky, hackbrett, niněra, chalumeau, cistra. Názvy, které dnešnímu člověku už nic neříkají. Zajímavé byly gemshorny – flétny vyrobené z různých zvířecích rohů.

Při druhém koncertu dne 21. srpna vystoupili dva učitelé hudební školy v Pelhřimově. **Petr Žák** na varhany a **Marek Kubeš** na trubku. Zatímco trubka se zaskvěla v doprovodu varhan v barokních skladbách J. S. Bacha, G. P. Telemanna a G. Torelliho a v přídavku G. F. Händela, samostatné varhany jsme slyšeli v hudbě více období. Od J. S. Bacha přes J. Kř. Kuchaře, Césara Francka až téměř k našemu současníkovi Jeanu Langlaisovi.

Byl to pokus o jakýsi nultý ročník festivalu duchovní hudby. Škoda, že na tyto koncerty přišlo málo posluchačů. Pokusíme se společně připravit program na příští léto. Můžeme společně uvažovat o čase koncertů a také o názvu festivalu.

Myslím, že krása našeho kostela a krása duchovní hudby může mnoho lidí oslovit a obohatit život našeho města.

P. Hroznata

Letní dětský tábor v Jeníkově

Misijní cesta na americký kontinent aneb napříč prérií pod palbou rychlých koltů

Dobrodružná cesta napříč prérií v doprovodu rudého bratra Vinnetoua a jeho přátel nám pomohla seznámit se s kontinentem, který je symbolem svobody a přitom nesvoboda stojí u počátků jeho známé historie, je symbolem moci a bohatství a paradoxně ti, kterým země patřila, jsou tak trochu hosty, kde by měli být doma. Ano, Amerika je zemí velkých paradoxů.

Při svém společném putování jsme poznali něco ze života a moudrosti indiánů a dokonce prožili zlatou horečku. O Mexiku nám přijel povyprávět Filip Laštovic, který ho procestoval, a přijel za námi i český kovboj Michal Barvínek, který vládne bičem i kolty lépe než mnohý z desperátů divokého západu.

A zde je něco, o čem jsme společně přemýšleli v myšlenkách na den. Zkuste si najít i vy chvilinku času a popřemýšlejte. Třeba i vás osloví kousek z indiánské moudrosti, ve které i my křesťané můžeme najít mnoho z toho, co nás učil Ježíš:

*Když indián někoho obdarovává, nikdy mu nedá to, co nepotřebuje, ale jen hodnotnou a ceněnou věc, často něco, co sám potřebuje. Obdarovávat jinak by byla hanba a hřích.
(Srovnej Lukáš 21,1-4)*

*Velkým bojovníkem není ten, kdo zabije nejvíce nepřátel, ale ten, kdo je statečný a dovedný, protože se jim postavil, ale dokázal projevít i slitování.
(srovnej 1. Sam 24,1-14, Matouš 5,7; 43-48)*

*Černý jelen říkával: "Ticho je hlas Velkého ducha."
(srovnej Matouš 6,5-8)*

Indián se nikdy nechlubí něčím, co skutečně nevykonal. Odvážné činy si symbolicky malovali na obličej a šaty. Pokud by lhal, byla by to nejenom hanba, ale jak říkají indiáni, on by "ztratil tvář".
(srovnej Přísloví 16,17-20, Matouš 5,3)

Indián vždy drží dané slovo, protože dané slovo stvrzené dýmkou míru, je posvátné a jeho porušení by bylo urážkou Velkého ducha.
(srovnej Žid 10,15-25)

Indiáni se ve všem svém konání snaží být v rovnováze a usmíření s přírodou, protože věří, že všechno ve světě - živé i neživé, je součástí Velkého ducha a že jsme si rovni. Indiáni se starají o přírodu, aby jí neublížili. Třeba když sbírají bylinky, tak prvních sedm, které najdou, neutrhnou a nechají je pro příští sběrače. Také dříve než jdou sbírat, tak se zeptají na svolení jejich náčelníka. Nebo když jdou na lov, tak než uloví zvíře, nejprve ho v duchu pozdraví a poprosí, aby jim dalo svolení a pomohlo jim, když se stane jejich potravou. Indiáni říkají "mitakuye oyasin" = všichni jsme spřízněni. Štěstí každého z nás závisí na štěstí ostatních.
(srovnej jak se choval sv.František k přírodě)

Pro indiány je pouhá znalost bezcenná, pokud je bez vlastní zkušenosti. Tedy něco vědět (nabířovat) nestačí, musí se to zažít.
(srovnej 1.Král. 3,5-14)

Moc děkujeme za podporu Kolpingova díla ČR- rodina Věžnice a zejména panu Málkovi, kteří nám každoročně pomáhají se zajištěním našich táborů. Také děkujeme za podporu naší farnosti a hnutí Modlitby matek, které nás podporovalo svou modlitbou, bez které by tábor jistě nebyl tak zdařilý a požehnaný, jak myslíme že byl. Samozřejmě děkujeme všem letošním táborovým vedoucím a pomocným vedoucím, ze kterých, jak doufáme, dorůstá nová generace, která jednou převezme štafetový kolík táborové tradice. Velký dík patří všem statečným táborníkům za jejich elán a radost, kterými nás vedoucí nakazili, a moc děkujeme jejich rodičům za jejich důvěru a podporu.

Děti, kéž vám utíká nový školní rok jako splašený kuň v prérii a čekání na další léto se nezdá tak dlouhé.

P.T.

Příjemné setkání - setkání farníků a přátel

Farnost není jenom kněz a pár babiček v kostele. Farnost jsou lidé, kteří chtějí vytvořit živé společenství a kteří se chtějí potkat také mimo kostel, aby se lépe poznali a společně pobavili. Toto bylo posláním farního dne v naší havlíčkobrodské farnosti.

Sobotní odpoledne 28. 8. 2010 patřilo farnímu dni. Kolem půl druhé se začalo na faře stěhovat, připravovaly se prostory. Na stolech se začaly objevovat první bábovky, cukroví, koláče, slané pečivo a mnoho jiných dobrot. Vedle kuchyně se objevil hrnčířský kruh, ve farním sále se chystaly kulisy pro divadelní představení, pan učitel Staněk v knihovně ještě dopilovával povídání o kostele a narazil se sud kvasnicového piva Rebel. Mezitím se na faře scházeli dospělí, rodiče a prarodiče, děti a mládež, jednoduše řečeno - zastoupení všech generací. Pár minut po 14. hodině pan vikář Hroznata přivítal více než 100 farníků a přátel na farním dnu. Jelikož nás počasí kapku postrašilo, přesunuli jsme se do farního sálu. Děti nám zahrály divadlo o záchraně světa Ježíšem Kristem. Nádherné písničky a vynikající choreografie byly zážitkem nejen pro děti, ale také pro nás dospělé.

Po divadelním představení nás už v kostele čekali pan učitel Staněk a pan Myška, náš varhaník. Nejdříve se slova ujal pan učitel Staněk a zajímavě hovořil o našem kostele, o jeho vzniku, historii a stavebních prvcích. Pan Myška převzal štafetu a ukázal kůr (mnozí tam byli poprvé), varhany a samozřejmě jsme si v závěru vyslechli i varhanní koncert.

Rodiče a prarodiče se nechali unést krásami kostela a varhan a jejich děti, vnuci a vnučky se bavili na faře. Divadlo o námořníkovi na pustém ostrově bylo pro děti zábavné a samy se mohly do děje představení zapojit. Za zmínku stojí tichá pošta nebo hraní písničky na hudební nástroje, které se našly v opuštěné truhlici na ostrově.

Zatímco dospělí si užívali koncertu na varhany v podání pana Myšky, děti na faře měly další činnost. Kdo chtěl, mohl si vyzkoušet, jak se vyrábí z pravé hrnčířské hlíny hrníčky a misky na hrnčířském kruhu. A zájemců bylo hodně. Za pár minut se začaly na stole objevovat první hrníčky, které si děti samy vyrobily.

Ve farní knihovně se zdržovala mládež. Hráli různé společenské logické hry, a když je to už nebavilo, šli se podívat na věž havlíkobrodského kostela.

Povídání o kostele skončilo, varhany utichly a fara znovu ožila dospělými. Ochutnávaly se bábovky, cukroví, slané pečivo, chlebičky, vyměňovaly se recepty

a také proběhlo hodnocení občerstvení připsováním čárek. Kolem páté hodiny odpolední bylo vyhodnocení. Cenu za nejlepší sladké pečivo si odnesla paní Blažková z Bartoušova a za slané pečivo byla oceněna Dominika Kiššová.

Farní sál se už potřetí zaplnil. Začalo promítání videa z farního dětského tábora Jeníkov 2010. Po necelé půlhodině se ujal slova pan vikář Hroznata a prohlédli jsme si fotky z letošní farní pouti do Říma.

Farní den pokračoval večerní mší svatou v našem kostele se začátkem v 18 hodin. Po mši svaté jsme farní den zakončili opékáním klobás na farní zahradě. Klobás, chleba, piva, nealko nápojů a hořčice bylo dost, a tak se příjemně povídalo až do pozdních večerních hodin.

Bylo to příjemné setkání - setkání farníků a přátel, setkání lidí, kteří chtěli přijít a neodradilo je ani počasí a spojovala je dobrá nálada a ochota něco hezkého pro farnost udělat. Díky všem, kteří jste přišli a připravili farní den.

(trh)

Pozvánka do knihovny

V úvodu dnešní pozvánky chci poděkovat všem, kdo farní knihovně nabídli starší, pro ně už nepotřebné knihy. Někdy jde o dědictví, jindy o stěhování do menšího bytu, k některým knihám se už člověk nevrací, ale třeba si je rád přečte někdo jiný. Každý takový dar opravdu rádi přijmeme.

Z novinek zařazených do knihovny v čase od vydání minulého čísla Agapé Vám doporučujeme:

Otto Hermann Pesch: Druhý vatikánský koncil

Dokumenty Druhého vatikánského koncilu

Martin Cyril Putna: Česká katolická literatura 1918 – 1945

Bohumil Svoboda, Jaroslav V. Polc: Kardinál Beran

Stanislava Vodičková: Uzavírám vás do svého srdce (Kardinál Josef Beran)

Ilona Borská: Doktorka z domu trubačů (Příběh české lékařky Vlasty Kálalové, která se po první světové válce na vlastní pěst vydala do Orientu a v Bagdádu založila českou nemocnici.)

Anna Marie Tilschová: Vykoupení (Román inspirovaný tragickými osudy sochaře Jana Štursy a malíře Antonína Slavíčka. Rodina Prof.Tilsche o prázdninách pobývala v Kameničkách na faře u P. Selichara ve stejných letech jako A. Slavíček.)

Jaroslav Olšava: Domácí čítanka (Tak jako v předchozím souboru příběhů, nazvaném Bdění nad knihou, i tentokrát se P. Moštěk vrací k četbě svého mládí a svým poutavým vyprávěním ukazuje, jak nenahraditelná pro utváření povahy dítěte je četba v rodině a živé slovo rodičů.)

Karel Janáček Soběnovský: Poutní kostel v Sopotech (Historie kostela a obce, výběr z farní a obecní kroniky i místních pověstí vytváří pozoruhodný obraz života našich předků v nedalekém koutě Vysočiny.)

J.S.

Pout' na svatořečení Anežky České

Návštěva „věčného města“ patřila mezi sny mého mládí i zralého života. Věděl jsem o úskalích cest do ciziny, která státní bezpečnost vytvářela i v době částečného uvolnění, takže jsem nikdy vážně neuvažoval, že se tam jednou podívám.

Až na jaře 1989 přišla okresní tajemnice lidové strany paní Jiřinka Kafková s tím, že bychom jako lidovci měli jet do Říma. Přidal se k ní ing. Pavel Jajtner z Příbyslavi a další, a tak jsme se v předsednictvu usnesli, že se pokusíme uspořádat zájezd do Říma. Nějaké zkušenosti se zájezdy jsme měli, poněvadž jsme např. za rok 1988 vypravili po republice devět autobusů. V té době byly zájezdy po poutních místech a přednášky známých mimopolitických osobností naší hlavní činností v lidové straně.

Po odkladech a průtazích jsme se dozvěděli, že by zájezd mohl být povolen, jestliže nás někdo pozve a nebudeme vyžadovat výměnu deviz. Pozvání jsme měli od Sv. otce, které bylo známé, a cizí měnu jsme si obstarali na nelegálním trhu. Pan biskup Škarvada nám přislíbil noclehy výměnou za ložní prádlo a černé polobotky pro seminaristy. Jako průvodce jsme měli emigranta dp. Bártu z Věže.

Komitét pro zájezd do Říma vedl v Praze Dr. Ing. František Reichel, náš známý cestovatel do Lurd i Ruska, s nímž jsme byli v dobrých osobních vztazích z jeho návštěv v Havlíčkově Brodě. Ten zorganizoval v Praze víkendové seznámení vedoucích zájezdů okolo 28. října. Na něm se recitovaly modlitby breviáře, nacvičovaly zpěvy a odpovědi, uspořádaly přednášky a podávaly technické informace. V Praze bylo cítit napětí a mládež se shromažďovala v metru. Se svým spacím pytle jsem mohl být vzhledem k věku nápadný, proto jsem se střetům s policií oklikou vyhýbal. Sešli jsme se u sv. Ignáce na Karlově náměstí a po večerní mši si nás neznámí Pražané rozebrali na nocleh. Jelo nás více k Ruzyni, seděl jsem s Václavem Vaškem a ten mi vykládal své dojmy z návštěvy u hudebního skladatele Petra Ebeny, který k příležitosti svatořečení složil úvodní znělku. Dostal jsem se do rodiny, u níž přespával tehdejší litoměřický biskup Mons. Josef Koukl, mimořádně vysoké postavy, a též podle jeho zvyku spal jsem ve spacáku pod stolem.

Druhý den měl v paláci Charitas přednášku Dr. Tomáš Halík o významu bl. Anežky a schůzku řídil pomocný biskup pražský Msgre. Antonín Liška. Následující neděli jsme se rozcházeli po odpolední mši sv. u sv. Salvatora, kterou celebroid pan biskup Liška.

Vlastní cestu jsme dohodli společně s autobusem ze Žďáru nad Sázavou, jenž vedl Jan Kasal. Setkali jsme se s ním brzy ráno 10. listopadu 1989 na rozcestí za Jihlavou, odkud oba autobusy jely společně směrem přes Horní Dvořiště do Rakouska. Zastavili jsme se na prohlídce v Salcburku a dospěli po půlnoci až do Florencie. Tam jsme v autobusu přespali, navštívili Assisi a večer na stanovišti před Římem nás očekával dp. Bártu a nadirigoval naše autobusy do semináře ve Frascati, kde jsme měli noclehy.

Vše bylo pro nás nové, před Brennerským průsmykem jsme dostávali občerstvení od Maltézských rytířů. Celní a pasová kontrola probíhala ve všech zemích bez zádrhelu a ponižování, dokonce i výjezd z Dvořiště byl bez komplikací. Měli jsme obavy z toho, jak budeme vysvětlovat, že každý účastník si veze ložní soupravu. Autobusy měly označení zájezdu ke sv. Anežce, takže si nás lidé na ulicích všímali.

V neděli jsme byli brzy ráno před velechrámem sv. Petra a družili se tam s krajany, zejména z Ameriky a Švýcarska, z nichž někteří byli v českých národních krojích. Poprvé drtivá většina z nás vstoupila do velechrámu a byla natolik unesena, že jsme byli jako ve vidění. A nikdo z nás dříve nebyl tak blízko Svatému otci jako při jeho průvodu k hlavnímu oltáři. Mohutné liturgické zpěvy v latině a řečtině jsme v takovém provedení také nikdo předtím nezažil.

Po skončení svatořečení jsme si mohli prohlédnout vatikánské sbírky a navštívit Lateránskou basiliku sv. Janů. Čechů a Slováků z vlasti bylo v Římě asi víc než deset tisíc a k tomu ještě mnoho emigrantů, takže při české večerní mši sv. v kostele Dvanácti apoštolů bylo nebezpečí, že staré zdivo takový nápor nevydrží a podlehne.

V pondělí byla dopoledne audience v novém kongresovém sále Pavla VI. Před Svatým otcem Janem Pavlem promluvil Dr. Halík a my jsme skandovali „Papež musí do Prahy“. Svatý otec vyslovil zejména otci arcibiskupovi Tomáškoví a přítomným biskupům vřelé díky a uznání. České večerní bohoslužby se pak ještě konaly u sv. Pavla za hradbami. Nestačili jsme se divit, že stále do basiliky přicházely čtyřřadové zástupy, ale rozlehlá basilika se jen pomalu naplňovala.

Večer jsme stihli ještě dojet do Benátek, kde jsme přespali v autobuse zbytek noci a druhý den jsme se vydali do Čech. Nakrátko jsme se zastavili k večeru v Klagenfurthu a ve 3 hodiny ráno jsme se jako poutníci loučili v Havlíčkově Brodě.

Na zpáteční cestu jsme dostali v římském středisku Velehrad několik balíků českých knih a podle dřívějších zkušeností jsme si dělali starosti, jak vše cestou rozbalíme a rozepíšeme na jednotlivé poutníky, aby nám tento vzácný náklad nebyl úředně zabaven a odňat. Pamatuji se, že v průměru vycházely 4 knížky na jednoho poutníka. Ale knižní cenzura již byla tatam a čeští celníci se tvářili sympaticky; již se psalo datum 15. listopadu 1989.

Na poděkování za zdařilou pouť do Říma jsme se ještě vypravili do katedrály sv. Víta v Praze dne 2. prosince 1989 a na Strahově se zúčastnili otevření roku sv. Norberta v rámci desetiletí duchovní obnovy, kterou uváděl pan biskup Koukl. Tehdy nás provázel historik Dr. Boháč a prošli jsme více památných pražských kostelů. V Praze byla úplně jiná atmosféra a hmatatelně jsme viděli, že svatá Anežka je mocná přímlyvkyně Čechů.

1.9.2010 Milan Šulc

Papež cestuje letadlem, letuška nabízí občerstvení:
„Nedáte si skleničku whisky?“ ptá se.
„A jak jsme vysoko?“ zjišťuje papež.
„Deset tisíc metrů.“
„Tak to mi dejte minerálku, jsem moc blízko svému šéfovi.“

V červenci 1903 zemřel papež Lev XIII. Benátský patriarcha Giuseppe Sarto se chystal na konkláve. Vyznačoval se velkým soucitem s chudými, vše jim rozdál a teď se to projevilo: Neměl na vlak. Šel si vypůjčit k jednomu majetnému muži. Ten mu dal peníze i s dobrou radou:
„Kupte si hned zpáteční jízdenku, vy byste v Římě peníze rozdali a nemohli byste se pak dostat domů.“
Patriarcha tak učinil. V konkláve se přiklonila volba na jeho stranu. Byl zmaten a říkal: „Ale já už mám v kapse zpáteční jízdenku.“
Na to mu řekl americký kardinál Gibbons z Baltimore:
„Well. Netíží-li vás nic jiného, tak vám tu škodu rád uhradím.“
Giuseppe Sarto volbu přijal a stal se papežem Piem X.

Jednou přišel papež Jan XXIII. nečekaně do kláštera Ducha Svatého. Přispěchala k němu abatýše a představila se:
„Já jsem představená Ducha Svatého.“
Papež pohotově odpověděl:
„To vám gratuluji, já jsem jen zástupcem Ježíše Krista.“

Stalo se v době, kdy byl papežem Jan Pavel II.:

Přijde děda do Vatikánu a říká švýcarské gardě:
„Pusťte mě za papežem, jdu mu popřát k svátku.“
Voják mu odpoví:
„Ale dědo, dnes není ani Jana, ani Pavla.“
Děda: „Ale je druhého.“

Pořad bohoslužeb v Havlíčkově Brodě

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Neděle	7:30, 9:00, 18:00
Pondělí	18:00
Středa	8:00
Čtvrtek	8:00 (jen 1. čtvrtek v měsíci), 18:00
Pátek	18:00
Sobota	8:00 (jen 1. sobota v měsíci), 18:00

Kostel sv. Vojtěcha

Úterý	18:00
-------	-------

Domov pro seniory Na Výšině (Reynkova ul.)

Čtvrtek	16.00 (kromě 2. čtvrtka v měsíci)
---------	-----------------------------------

Domov pro seniory U Panských

Sobota	14:00 (jen 2. sobotu v měsíci)
--------	--------------------------------

Nemocnice Havlíčkův Brod

Neděle	17:00 (jen 1. neděli v měsíci)
--------	--------------------------------

AGAPÉ

občasník havlíkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.